

Hồi 81

Khu Xử Cơ sau khi nghe rõ tin tức, bèn trối Hoàng Nhân Kim Chân bỏ vào bao lớn, tự thân mang đến Vương phủ, vượt tường đem trả y lại phòng ngủ đêm trước.

Sau khi bị qua một trận kinh hồn, Hoàng Nhan Hữu quả nhiên không dám động tịnh chi cả. Luôn cả vụ án cướp công lễ cũng bỏ luôn.

Chư tử Toàn Chân qua mấy ngày dạo chơi Khai Phong phủ, cảm thấy non sông đời đời buồn tình không muốn lưu lại nữa, cùng nhau rời Biện Kinh xuôi xuống miền Nam.

Không quá bảy ngày đã đến Tương Dương, biên cảnh của Tống triều.

Lúc bấy giờ Kim Tống nghị hòa, phía Đông lấy Trung Du phía Tây lấy hai châu Đường, Đặng làm ranh giới.

Đường huyện, Đặng huyện đều là nội cảnh, tỉnh Hồ Bắc, Tương Dương lại là một trọng trấn của Tống triều về phương Bắc.

Bảy người đệ tử Toàn Chân đến Tương Dương không chọn khách điếm làm nơi tá túc, mà tại đi thẳng đến Thuần Dương am ở vào phía Bắc thị thành.

Thuần Dương am là một đạo quán đẹp đẽ, kiến trúc nguy nga với giải tường hồng ngói lục, với những tàng cổ thụ quanh năm rợp bóng.

Bảy người theo đúng quy củ tục gia đạo pháp vào yết kiến Thanh Trần đạo nhân am chủ.

Thanh Trần đạo nhân tục gia họ Lỗ, vốn là quan lại xuất thân, sau khi nhìn thấu hồng trần bèn đội mũ vàng lán đạo sĩ.

Nghe nói bảy người là đệ tử của Vương Trùng Dương chương giáo

Toàn Chân, nên Lỗ Thanh Trần tiếp nghinh thật là cung kính trọng hậu.

Vì tuy chưa từng gặp mặt, nhưng uy danh của Trùng Dương đã dội đến Thanh Trần, vừa gặp bảy vị đệ tử Toàn Chân Giáo, ông bèn vòng tay thi lễ:

- Tôn sư Trùng Dương vẫn mạnh giỏi chứ ? Sao người không cùng chư vị đến phương Nam ?

Mã Ngọc cúi đầu đáp lễ:

- Tôn sư của chúng tôi mấy tháng trước đây có việc đến Vân Nam, hiện hãy chưa về.

Lỗ Thanh Trần khẽ gục gật đầu:

- Đáng tiếc! Tôn sư không đến được, không thì người Trương Dương chúng tôi đã được diện kiến đệ nhất thiên hạ võ lâm.

Khuru Xử Cơ có vẻ ngạc nhiên:

- Dám thưa am chủ, người nói vừa rồi không biết có ý chi ? Sao lại gọi là thiên hạ đệ nhất.

Lỗ Thanh Trần như chợt nhớ ra mỉm cười:

- Sự thật bản đạo đã nói một lời sơ suất. Đã là người xuất gia học đạo, cần phải thanh tịnh vô vi không nghĩ đến chuyện lợi danh mới phải. Lời nói của bản đạo vừa rồi hàm ẩn cả sự thanh danh hiểu thắng, thật đáng để tiếng cười.

Và ông ân cần nói tiếp:

- Chư vị đường xa mệt mỏi, xin thỉnh ra phòng thuốc nghỉ ngơi, bản đạo còn ít nhiều công quả ngày khác xin bồi tiếp.

Ông ta vừa nói vừa đứng dậy, tỏ ý đưa khách.

Khuru Xử Cơ nghe Thanh Trần nói nửa úp nửa mở, trong bụng đã có phần không thích. Song nghĩ mình là khách, chẳng lẽ lại hỏi nhiều, nên đành ần ần đi ra.

Về đến phòng khách, Khuru Xử Cơ bèn hỏi:

- Vừa rồi Lỗ am chủ nói mấy lời nói đó, chư huynh đệ có nghe rõ hết ý của ông ta không ?

Mã Ngọc mỉm cười:

- Sư đệ người ta không muốn nói thì thôi, hà tất phát hỏi cặn làm chi. Hãy đi nghỉ sớm cho rồi.

Khuru Xử Cơ có cái tật là không chịu bỏ qua bất cứ một vấn đề nào úp mở, đêm đó cố gắng làm tỉnh nhưng trong bụng khó chịu vô cùng.

Rạng ngày để mở sự nghi vấn đó, bèn lần lần ra khỏi cửa am nghe

ngóng.

Chợt nghe có hai người vừa đi vừa tán chuyện:

- Này! Bữa nay có đến Thành Nam không ? Đến xem thiên hạ đệ nhất cao thủ tử võ.

Khuru Xử Cơ lấy làm lạ:

- Thiên hạ đệ nhất cao thủ ? Chẳng lẽ nào sư phụ lại đến Trương Dương rồi chẳng ?

Bởi vì từ sau khi Hoa Sơn luận kiếm, võ lâm đồng đạo đều công nhận

Trùng Dương làm Thiên hạ đệ nhất cao thủ, thế cho nên vừa nghe đến hai chữ đệ nhất, là Khuru Xử Cơ không ngăn được nữa, bèn bước theo hai nói ấy vòng tay thi lễ:

- Vô lượng thọ phật! Xin nhị vị cho hỏi một lời, chẳng hay vị đệ nhất cao thủ nào đến Tương Dương và cùng với ai tỷ võ ?

Hai người đi đường một già một trẻ Người già có dáng cách nho gia, còn người trẻ thì giống như người buôn bán.

Nghe Khuru Xử Cơ hỏi, họ đều có vẻ ngạc nhiên.

Người già bèn hỏi lại:

- Đạo trưởng hình như không phải là người bản địa, chắc từ tỉnh khác đến đây phải chăng ?

Khuru Xử Cơ lại vòng tay:

- Vâng! Bản đạo là người từ Hà Nam, làm sao tôn giá lại nhìn ra được ?

Ông lão mỉm cười:

- À...Chuyện đó không có gì lạ, trước đây một tháng, có một người đến đây tự xưng thiên hạ đệ nhất võ thuật cùng khắp Đông, Nam, Tây, Bắc không tìm ra địch thủ.

Khuru Xử Cơ vội hỏi:

- Người ấy là một đạo sĩ họ Vương có phải không ?

Gã thiếu niên bật cười:

- Một ông hòa thượng chứ không phải là đạo sĩ.

Ông lão lật đật ngắt lời:

- Đừng lảm chuyện, hãy đệ đệ nói rõ cho.

Ông bèn thuật lại đầu đuôi công việc.

Nguyên Tương Dương là một địa phương từ trước đến nay võ học

thịnh hành. Người ở Tương Dương phủ Hà Bắc, Thương Châu nói chung đều cho rằng biết võ là vinh dự. Hầu hết mọi nhà đều có đao thương cung kiếm và một sân tập võ.

Không ngờ một tháng trước đây có một vị hòa thượng từ Tây Vực đến, tên gọi Thổ Lợi Đăng Ma theo chân còn có một người đệ tử.

Sau khi đến Tương Dương, không biết ông ta dùng thủ đoạn gì đã cấu kết được với một tay phú hào họ Cảnh, do người này xuất tiền thành lập nơi phía

Thành Nam một cái lôi đài, do hòa thượng Tây Vực, Thổ Lợi Đăng Ma làm đài chủ, cùng với thiên hạ anh hùng tỷ võ.

Tương Dương là một nơi tụ hội Võ phong, trong vòng một năm, gần như phải có một lần lôi đài đại hội.

Nhà sư Tây Vực thiết lập lôi đài không phải là chuyện lạ, điều làm cho người ta khó chịu, là ngay trước đài treo một tấm hoành phi, đề bốn

chữ "Thiên hạ đệ nhất" thiếp vàng chói lọi.

Như thế, vô hình chung, Thổ Lợi Đăng Ma tự đặt mình trên ngôi võ công đệ nhất trong thiên hạ.

Ông ta còn treo một giải thưởng, nếu người nào cùng với ông ta giao đấu mười hiệp trở lên, sẽ được thưởng vàng vòng trăm lượng.

Sự khinh mạn của Thổ Lợi Đăng Ma, ngày thứ khai đài đã làm giới võ thuật Tương Dương chấn động.

Ngày ấy, có một danh gia ngũ hành quyền họ Trương, thượng võ đài tỷ võ cùng nhà sư Tây Vực. Nào dè giao thủ không quá năm hiệp, vị quyền sư họ Trương bỗng nhiên biến sắc, nhảy xuống đài không nói một lời nào, người đệ tử của ông phải đỡ thầy về. Nội đêm hôm đó, vị quyền sư ấy chết. Sau khi chết rồi, thi thể phù lên, toàn thân máu ứ thâm đen, giống như người chết vì trúng độc.

Gia nhân và đồ đệ của vị quyền sư họ Trương vô cùng kinh dị, đệ đơn bẩm báo quan án.

Nhưng lôi đài là công khai tỷ võ, nếu một bên chết, đối phương không phải bồi thường cho nên họ đành phải chịu.

Kế tiếp sau đó, còn có mấy vị võ sư danh tiếng ở Tương Dương thượng đài, kết quả cũng thất sắc nhảy xuống đi về, và cuối cùng cũng chết một cách như vị quyền sư họ Trương.

Người ta cho rằng nhà sư Tây Vực có yêu pháp, cho nên không một ai còn dám cùng ông ta tỷ võ.

Khuru Xử Cơ sau khi nghe biết, cả giận nghĩ thầm:

- Sao lại có chuyện như thế được ? Quan chức ở đâu cũng quả là đồ bỏ, để cho tên hòa thượng Tây Vực lập lôi đài công khai giết người, nhắm mắt không can thiệp. Chuyện này nhất định không thể làm ngơ được.

Chàng bèn cảm tạ hai người khách đi đường rồi buồn bã trở lại Thuận Dương am.

Vừa thấy chư huynh đệ, Khuru Xử Cơ đã kêu lên:

- Không được rồi! Không được rồi! Giữa ban ngày ban mặt công khai giết người! Nào còn có vương pháp gì đâu ?

Các đệ tử Toàn Chân kinh hãi.

Mã Ngọc vội hỏi:

- Sư đệ hãy bình tĩnh lại một chút. Chuyện gì đã phát sinh ra thế ?

Khuru Xử Cơ hơi giận hờng hờng đem tất cả câu chuyện đã nghe thuật lại. Và chàng nói tiếp:

- Tên hòa thượng Tây Vực ấy công nhiên treo bảng Thiên hạ đệ nhất võ công khinh thường nhân mạng. Gặp bọn hung ác này, chúng ta không thể khoanh tay ngồi ngó được. Phải tức tốc đến nhà tên phú hào họ Cảnh vì nhân dân bản địa mà trừ khử tên thầy chùa ác hại.

Ai nấy cũng đều kinh động chỉ còn

Mã Ngọc vẫn giữ vẻ trầm ngâm thận trọng:

- Chuyện nghe phớt qua chưa ắt đã đúng. Sư phụ không bằng lòng cho chúng ta gây sự. Chúng ta là kẻ xuất gia tu đạo, chường mặt ra làm chi ?

Mã Ngọc là đại sư huynh cho nên Khuru Xử Cơ dầu là con người hào khí ngạo mạn, nhưng cũng không dám cãi lẽ, nên cố gắng nuốt hận làm thinh.

Mãi cho đến tối ngày hôm đó, Khuru Xử Cơ cứ ra vô bút rút không yên, chàng trầm nghĩ:

- Sư huynh tính hay sợ sệt không nên bàn chuyện với anh làm gì. Đêm nay ta cứ một mình đến nhà họ Cảnh nghe ngóng thử coi tên hòa thượng Tây Vực này mưu tính những gì ?

Vào khoảng canh ba độ chừng anh em đã say ngủ, Khuru Xử Cơ bèn lén lén ra khỏi phòng nhún mình vọt lên nóc nhà.

Chân chàng vừa chồm lên mái ngói, bỗng thấy một bóng đen vút tới, cất giọng trầm trầm:

- Sư đệ, nửa đêm không ngủ còn định đi đâu ?

Khuru Xử Cơ bắt phòng, bị sư huynh bắt gặp, chột biết nhất cử nhất động của mình, đều bị sư huynh theo dõi, chàng sượng sùng không nói nên lời.

Mã Ngọc hòa dịu:

- Sư đệ, chỗ sư đệ muốn đến, ngu huynh đã biết rồi. Thực ra, thiên hạ đệ nhất võ thuật, là ngôi vị của sư phụ từ sau khi Hoa Sơn luận kiếm. Bắc Cái, Nam Đé, Đông Tà, Tây Độc, người đều xem như một trò đùa. Tuy nhiên người giỏi còn có người giỏi, hơn nữa đâu phải trong khu rừng võ học mênh mông lại chỉ có một người thôi sao ?

Tục ngữ có nói: "Ta không đụng người, người chàng đụng ta", thật là đúng lắm. Sư đệ, không nên chước lấy chuyện phiền làm gì, hãy đi về nghỉ đi.

Khuru Xử Cơ muốn cùng sư huynh biện bác đôi điều nhưng thấy sắc diện Mã Ngọc không giận mà nghiêm, nên chàng chỉ nhẹ gật đầu trở lại phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Xử Huyền nói với mọi người:

- Chư huynh đệ, chúng ta đến Tương Dương nay đã hai ngày, về đến quốc thổ đại Tống, mà không dạo xem phong cảnh thật là một điều đáng tiếc lắm. Chúng ta hãy dạo qua một vòng cho thỏa thích.

Nói đến ra ngoài đi dạo ai nấy đều thấy tán thành. Bảy người bèn ra khỏi Thuần Dương am, thẳng ra đại lộ.

Chợt thấy người ta như thác lũ từng đoàn từng tốp vừa đi vừa bàn tán xôn xao.

Có người nói:

- Võ Đang Nam phái chưởng môn nhân đã đến rồi, lôi đài bữa nay nhất định vô cùng hào hứng.

Khuru Xử Cơ nói:

- Các huynh đệ, trăm nghe không bằng một thấy, chúng ta hãy đến xem đả lôi đài đi.

Lưu Xử Huyền, Đàm Xử Đoan, Vương Xứ Nhất một lượt tán thành, Tôn Bất Nhị nói với Mã Ngọc:

- Đại sư huynh, chúng ta đi đi anh ?

Mã Ngọc biết không thể cản được, bèn dặn dò:

- Cũng được! Nhưng chúng ta phải gìn giữ quy môn, nhất định không được động thủ.

Thấy đại sư huynh bằng lòng, tất cả đều mừng rỡ, theo chân người thẳng đến Thành Nam.

Đến đây, quả nhiên thấy một tòa lôi đài, khung viên bốn trượng năm thước. Dưới đài thiên hạ đông như kiến cỏ.

Bảy anh em Toàn Chân đứng xa xa thấy một tấm lụa hồng viết năm chữ lớn "Thiên hạ vô địch thủ", phất phơ trong gió, chính giữa một bức hoành phi chữ vàng chói lọi: "Thiên hạ đệ nhất" như chọc vào mắt mọi người.

Khuru Xử Cơ nhìn thấy, gan ruột sùng sùng, nhưng vì giữa đám đông người đành phải dằn lòng im hơi lặng tiếng.

Chen lấn khá lâu, bảy anh em mới tới được trước đài.

Chợt nghe sau đài một loạt pháo nổ ran, chúng nhân reo lên:

- Đài chủ đã đến!

Cùng lúc đó bên trong tiếng nhạc trỗi lên.

Khuru Xử Cơ mỉm cười:

- Gã hòa thượng này quả là kiêu cách!

Tiếng nhạc vừa dứt, một vị hòa thượng vận đại hồng cà sa xuất hiện, tả hữu có hai tên đệ tử theo hầu.

Khuru Xử Cơ ngẩng đầu, thấy lão hòa thượng con người cao lớn, mắt đen, mũi quặp, trên mặt lưa thưa đều khắp những lông hoen hoét hồng hồng.

Đầu đội mũ Tì lư viền kim tuyến, giữa chiếc đại hồng cà sa thêu một Thái cực đồ cũng bằng kim tuyến hiện rõ một con người khí khái.

Chỉ có một điều là da mặt lão ta vàng chệch như sáp ong, ở xa nhìn lại như một cái thây ma từ dưới đất mọc lên, tuyệt nhiên không ửng một tí máu nào.

Hai cánh tay ôm dài với nhưng ngón xương xẩu như móng quạ, phủ bởi làn da đen trại màu than. Nếu là lúc ban đêm, nhất định ai cũng cho lão là một chiếc thây ma, nếu không phải quỷ hiện hình.

Khuru Xử Cơ liếc thấy kinh hải, xích lại gần Mã Ngọc thì thầm:

- Đại sư huynh! Anh có xem ra lão hòa thượng này thuộc tông phái nào không ?

Mã Ngọc lắc đầu, tỏ ra không biết.

Khuru Xử Cơ nói nhỏ:

- Tiểu đệ chắc lão hòa thượng này cùng phái với Tây Độc Âu Dương Phong.

Mã Ngọc trừng mắt ngạc nhiên:

- Sư đệ làm sao biết được ?

- Tiểu đệ tuy chưa thấy Tây Độc nhưng nghe Vương sư đệ nói Âu Dương Phong là người Tây Vực, lão hòa thượng này cũng là người từ Tây Vực đến, anh hãy xem ngón tay của hắn rõ ràng là một con người luyện Ngũ Độc Trảo. Nhất định hắn cùng Âu Dương Phong có quan hệ với nhau.

Mã Ngọc gật gật đầu:

- Đã thế chúng ta càng phải cẩn thận hơn nữa không nên lộ diện, không biết chừng Tây Độc cũng có ở gần đây.

Khuru Xử Cơ nghe trong bụng hơi ngán. Nếu quả Tây Độc xuất hiện thì anh em chàng quyết không phải là người đối thủ của hắn. Nhưng bây giờ chuyện đã tới đây không làm sao được chỉ có cách tùy cơ ứng biến.

Bỗng có năm vị đạo nhân xẹt người nhảy lên đài.

Chúng nhân trở mắt nhìn theo, quanh dưới lồi đài im phăng phắc.

Dẫn đầu một vị đại sĩ đầu đội mũ cửu lương, mình mặc đạo bào màu xanh thẫm, tuổi độ năm mươi, đôi mắt ngời nội lực, tướng mạo phương phi ba chòm râu ngắn phát phơ theo gió. Theo sau bốn vị không quá tuổi hai mươi, mỗi người sau lưng giắt một thanh bảo kiếm.

Các giới am hiểu ít nhiều trong chốn võ lâm đều biết đó là những người Võ Đang phái.

Vị đạo sĩ mặc đạo bào xanh từ từ tiến lên, nét mặt ung dung rạng rỡ, khe động phát trần, mỉm cười điềm đạm:

- Ngưỡng mộ từ lâu, uy danh đại pháp sư Thiên hạ vô địch thủ, đến nay mới được cùng nhau diện kiến.

Lão hòa thượng Tây Vực đảo đôi mắt quái, hắt mặt hừ lên một tiếng:

- A di đà phật! Đạo trưởng có phải là chương môn nhân Võ Đang Nam phái Cảnh Ngọc Hư đó chăng? Mô Phật Bần tăng có được nghe danh.

Cảnh Ngọc Hư vẫn với dáng điệu ung dung:

- Vô lượng thọ phật! Mười mấy ngày trước đây Trữ Nam Chân, Triển Công Lễ, hai người môn đệ của tề phái đến quý đài giao thủ, không mấy hiệp đã bị bại lui. Về đến nhà chẳng bao lâu, cả hai đều chết.

Nếu quả họ võ công quá kém, thiếu sự tinh luyện, rước vào mình cái chết cũng chẳng oán hận gì. Thế nhưng...

Nói đến đây, sắc mặt ông chợt trầm, quay lại người thanh niên đạo sĩ phát tay:

- Mang vật ấy đến đây, để cho muôn vạn con mắt cùng trông thấy!

Người thanh niên đạo sĩ đứng bên trái lập tức xích luôn mấy bước trao cho Cảnh Ngọc Hư chiếc hộp cây màu đỏ bên trên phủ mảnh lụa vàng.

Cảnh Ngọc Hư đưa tay đỡ miếng lụa lên, chúng nhân giật mình trở mắt.

Trong chiếc hộp đựng hai mảnh xương đầu màu xám đen giống như mảnh xương đã được nhuộm qua mấy lượt mực đậm.

Mọi người nhìn nhau kinh hãi.

Cảnh Ngọc Hư nhìn xuống đất, cao giọng:

- Kính thưa chư vị! Đây là hai mảnh xương đầu của hai người đệ tử trong môn phái chúng tôi vừa bị hại tại đài này mười mấy hôm trước đây. Sau khi họ chết, trong lễ hỏa táng bản đạo phát giác xương đầu đều biến ra màu sắc xám đen. Rõ ràng đã bị một độc chất xâm nhập vào cơ thể.

Cách giết người mà vị pháp sư tại lôi đài này, không phải bởi võ công tuyệt kỹ, mà là dùng chất độc hại người.

Công chúng dưới lôi đài, thấy hai mảnh xương đầu và nghe mấy lời của Cảnh Ngọc Hư, người người đều tái mặt vừa kinh vừa tức.

Vẫn với một vẻ mặt âm độc rợn người, Thổ Lợi Đãng Ma trầm trầm lặng lẽ không một chút gì khích động.

Đợi cho Cảnh ngọc Hư nói dứt, lão lạnh lùng cười nhạt:

- Cảnh đạo trưởng, ngài chỉ biết bản tăng tên là Thổ Lợi Đãng Ma, nhưng có biết biệt hiệu của bản tăng chăng ?Hà! Hà! Tuy chưa sang miền Tây Vực, song danh hiệu Ngũ Độc Tôn Giả chắc ngài chẳng lạ gì ? Kẻ mang danh hiệu ấy, đang đứng trước mặt ngài đây! Hà! hà.

Bốn tiếng Ngũ Độc Tôn Giả vừa bay ra, bao nhiêu người trên đài, dưới đài kể cả bảy người môn đệ Toàn Chân thấy đều biến sắc.